

TIZ PERCZNYI PIHENÉS. (Lásd a 359. lapon.)

utoljára már annyira elvesztették bátorságukat, hogy meg sem álltak az ellenség előtt, hanem futottak nyakra-főre, míg végre az egész sereg visszajutott a fővárosba. Az ellenség pedig sarkukban járt, csak épen hogy elég idő maradt a város kapuit becsukni.

Most már aztán nagy volt a baj; az idegen király serege egyik részével elfoglalta az egész országot, a másik részszel pedig a fővárost ostromolta s a szegény öreg király elbujt palotája egy sötét zugába és ott sirdogált szerencsétlensége fölött. A királyfi pedig nem kevésbé szomorkodott és sohajtva mondá György herczegnek:

— Istenem, mit tegyünk! El vagyunk veszve!

— Hm! Én még merném megpróbálni, hogy megverem ezt a kevély ellenséget.

A királyfi is, meg a többi tisztek is siettek az öreg királyhoz és mondták neki, hogy bizzák a dolgot György herczegre, ez még talán segíthet. A király pedig olyanformát gondolt, hogy most már ugy is mindegy, ugy is el van veszve királysága; így szólt tehát:

— Nem bánom, legyen hát György a fővezér.

György herczeg, amint ezt megtudta, örömtől sugárzó arczezal vette elő hatalmas kardját, aztán lement a katonákhoz fölbátorította őket s a vitézek, amint a déleze, hős fiatal vezért megpillantották, egészen föllekesültek. Szégyelték, hogy annyiszor megfutottak, jóvá akarták tenni hibájokat és maguk kérték, hogy még egy nagy csatát vihassanak az ellenség-

gel, György herczeg nem is késett sokáig; okosan, ügyesen elrendezett mindent és egyszerre mint a villám rácsapott katonáival az ellenséges seregre. Ő maga harczolt legelől és legvitézebbül s a kevély ellenséges király nemsokára teljesen meg volt verve; futva-futott, de György nem igen engedte ám, folyton üldözte s ahol utolérte, mindig megverte, ugy hogy végre alig maradt néhány katonája az ellenséges királynak; örült, hogy ő maga megmenekülhetett valamiképen; és hogy békét köthessen, még ő adott egy nagy darab országot az öreg királynak.

Nagy dicsőséggel és gazdag zsákmánnyal tért György herczeg vissza a fővárosba s a nép nagy örömmel fogadta az utcákon, üdvözölte mint az ország megszabadítóját. A szegény jószívű királyfi, aki ott lovagolt György herczeg mellett, rá se nézett senki, de a királyfi ezért nem haragudott, sőt midőn a palotába megérkeztek, így szólt:

— A népnek igaza van, György, te inkább vagy királynak való, mint én és öreg atyám. Ha akarod, átadjuk neked a koronát.

Az öreg király remegve várta, mit fog felelni a hős vezér. György pedig meghajtotta magát a király előtt s így szólt:

— Fölséges királyom, az ellenség le van győzve, trónusodat nem kell többé féltened s szolgálatomra nincs többé szükséged. Ezennel tehát leteszem a fővezéri kardot ismét kezeidbe.

Az öreg király egészen föllélekzett, mikor ezt hallotta; mert jól tudta ám, hogy ha a vitéz György herczeg nem így

szól, hanem a katonákhoz fordul és azt mondja: kergessék el ezt a gyáva öreg királyt és fiát, majd én leszek a király, hát a sereg biz őt megtette volna királynak. De György nem tudott hálátlan lenni és nem akart semmit elfoglalni, ami őt jogosan nem illette. Az öreg király most már végre belátta, hogy György herczegben teljesen megbizhatik. Megölelte, gazdagon megajándékozta és nagy méltóságra emelte. Mikor pedig az öreg király végre meghalt és fia lépett a trónra, ennek is György volt a leghivebb tanácsadója és minden bajban kiségitője.

Sok jeles és vitézi dolgokat vitt még ezután végbe György herczeg s hirtelen messze földön elterjedt, — de azért király mégsem lett belőle soha, holta napjáig sem. És nem mulasztotta el mindig inteni a fiatalokat, hogy okuljanak rajta, ne hirtelenkedjenek el semmit, de ne is késlekedjenek. — hanem tegyenek meg »mindent a maga idején.«

KÉPREJTVÉNY.

Arany
János

Ki

Kis Értesítő.

A »Kis Lap« 20 ik számában foglalt képrejtvényhez pótlólag annyit, hogy az az ember peccenyét es ik, amit a rajzoló nem jól fejezett ki.

MÉRT ÉNEKEL A FÜLEMILE ÉJJEL?

— Mese. —

IKOR történt, mikor nem, azt én bizony meg sem tudnám mondani, de alkalmasint nagyon.

nagyon régen történt ez a dolog, akkor, minden az emberek még nem laktak házakban. Ekkor volt az, hogy a fülemile boldogan és nyugodtan élt egy szép ligetben és vígan dalogtatott egész nap, reggeltől estig, nem háborgatva senkitől és semmitől.

A liget mellett szép sik mező terült el, ezen tiszta vizű patak folyt keresztül, a pászit között tarka vadvirágok nyiltak s a fülemilék nem is kivántak maguknak szebb hazát. Egyszerre azonban minden megváltozott.

A sik mezőre emberek jöttek, mérgettek, ástak, fákat vágta le, nagy kőhalmazokat hordtak össze és várost építettek. Kora reggeltől késő estig foly a munka, furtak, faragtak, kalapáltak, fűrészeltek s az egész völgy megtelt a zajjal: a fülemilék dalára nem ügyelt senki, de ők azért csak daloltak tovább. Szomorúan néztek az épülő városra s az egyik fülemile így szólt:

— Ezek az emberek annyit fáradoznak egész nap, hogy bizonynyal örömiük telnék szép zenénkben. De nem akarnak meghallgatni.

— Csak várjunk türelemmel, szólott egy másik. Most nagyon el vannak foglalva. Majd ha fölépítették városukat, akkor eljönnek és gyönyörködni fognak dalunkban.

A kis fülemilék tehát daloltak tovább, mindig várva, remélve, hogy majd megszünik a nagy zaj és az emberek eljönnek gyönyörködni a szép madárdalban. De a város már föl is épült s a zaj és zsi-bongás mégsem szünt meg, az emberek szorgoskodva végezték napi munkájokat, nem törődtek a fülemilékkel. Ekkor egyik fülemile így szólott:

A FÜLEMILE BIRÁLÓI. (Lásd a 358. lapon).

— Ezek az emberek mindig csak a maguk dolgára gondolnak, nem hallgatják soha dalunkat, melylyel hálát mondunk a Teremtőnek. Költözzünk el innen boldogabb vidékre.

— Várjunk még, kedves barátim, szólott egy másik. A város még fiatal, még sokféle van szüksége. Majd ha mindent

elrendeztek, akkor eljönnek hozzánk és örvendezni fognak.

Vártak tehát és dalogattak tovább is, de hiába.

A városban még nagyobb zaj és zsi-bongás támadt, mert egyik rész föllázadt és nagy harcz és háboru keletkezett, a harangokat félreverték, a fegyverek csat-

toptak s a kemény viaskodásban egymást ölték az emberek.

— Most már igazán ideje elköltöznünk innen! szólt egyik fülemile.

— Várjunk még! szólt a másik. Majd ha vége lesz a harcnak, ha kibékülnek, akkor örömben majd eljönnek hozzánk is.

De ismét csak hiába vártak, a harc megszűnt ugyan, de az emberek megint dolguk után láttak.

Akadtt azonban mégis egy-két ember, aki a ligetben járván, otthon elbeszélte, hogy a ligetben gyönyörű zene hallható, érdemes meghallgatni. De a többi emberek nem sokat törődtek ezzel; egyiknek nem volt ideje, a másik nem szerette a zenét s nevétték azokat, kik a ligetbe hívták társaikat. A város bölcsei azonban összeültek és elhatározták, hogy mégis jó lesz megtudni, mi van ott az erdőben; minthogy azonban senki sem ér rá, hogy efféle hiábavalósággal töltse az időt, hadd menjenek ki a szelíd házi állatok és aztán tegyenek jelentést, hogy mit hallottak.

A bölcsek megbizásából utnak indált tehát a macska, a kutya, a kakas, a liba és a disznó. Eljutottak az erdőbe és hallgatták sokáig a fülemilék dalát s mikor már eleget hallották, visszatértek a városba, hogy ítéletet mondjanak. A bölcsek összegyültek és legelőször a kutyát szólították föl, mondja meg, milyen a fülemile-dal. (Lásd a képet a 357. lapon.)

— Milyen? hát épen ilyen, felelt a kutya s hosszan vonított.

— No bizony, ezt itthon is minden nap hallhatjuk, felelék a bölcsek.

— Nem, nem épen olyan, szólt közbe a macska, hanem ilyen, — s nagyot nyávogott.

— Oh nem, nem olyan, szólt a kakas, hanem ilyen, s nagyot kukorékol.

A liba gágogással, a disznó rőfögéssel magyarázta, hogy milyen a fülemile-dal s a bölcsek azt határozták, hogy ilyesmiért kár volna a ligetbe fáradni, ugatást, nyávogást, kukorékolást itthon is hallgatnak eleget. A zaj tehát a városban és a környéken tovább folyt. Csak kevesen voltak, kik eljártak a ligetbe és gyönyörködtek a fülemilék kedves dalában. Szelíd gyermekek, lábbadozó betegek, fáradt munkások, kik üdülést kerestek.

A fülemilék megtudták, mit határozottak a város bölcsei s ekkor egyikök ismét így szólt:

— Most már csakugyan költözzünk el innen oly vidékre, hol jobban megbecsülik művészetünket.

— Nem, ne menjünk el, szólt a másik. Ne hagyjuk el az embereket azért, mert nem ismernek föl azonnal s mert napi munkájokat nem hagyják el miattunk. Bizentul inkább daloljunk korán reggel és este, mikor az emberek munkája szünetel. Akkor majd inkább meghallgatnak.

A többiek elfogadták a jó tanácsot s azóta a fülemilék nappal hallgatnak, de reggel-este fölzendül kedves dala és gyönyörködteti az embereket.

TIZ PERCZNYI PIHENÉS.

(Képpel a czimlapon.)

Egy órája czepelem:
Nehéz a kas, leteszem.
Kert melleti fa-lóczára
Egy csöppig letelepszem.

Isten engem, jól esik
A kis nyugalomka itt,
Az ember kinyujtóztatja
Derekát és karjait.

És hogy muljék az idő:
Sipoeskám veszem elő.
Hol is vagy hát fura jószág?
Hol vagy te kis füttyülő?

A végében baba fej,
Ha meg fuvom, tánczra kel,
S el is tánczol késő estig,
Reggelig is, hogy ha kell.

A míg én szegény gyerek
Ily formán kipihenek;
Az én bolond kicsi bábum
Egyre ugrándoz, pereg.

Vigyáz, öreg hü kutyám,
Mit is nézesz ugy reám?
Ahá! a bábfej kifáradt
S én eleget nyugovám.

Kutyám, legyen igazad:
Vegyük fel a kosarat!
Emelgessük, czepelegessük
Míg az este leszakad.

A SZÓFOGADATLAN CZICZA.

— Mese. —

Elmondja Endre bácsi.

ZTÁN jól viseljétek ám magatokat
míg haza térek; ne kövesetek
el valami pajkosságot és főleg
az a nélkül is mérges szakácsnét
magatokra ne ingereljétek! Üljetek
le ide a szögletbe, a kis Mimike tudom
el fog menni hozzátok játszani;
gorombák ne legyetek s meg ne
karmoljátok!.. No most már megyek
az éléskamrába egérre vadászni.
A ki jó volt, kapni fog a zsákmányból.

Igy szólt a czicza-mama két kis
cziczához és lett nagy öröm ez ígéretre.

— Oh be jó is lesz! egérkét kapunk
frisset, ropogósat! Óh bátran elmehetsz
mamácska, én jól fogom magamat viselni,
ígérte a legkisebbik czicza.

A czicza-mama, mint a ki mindent
jól elrendezett, elment tehát a vadászatra.

A két kis czicza ott üldögélt szép
csöndesen a szögletben; később a kis
bohók egymás farkával kezdtek játszani.

dozni; majd eljött Mimike is és megosztá velük ozsonárra kapott vajás kenyerét, melyért a két kis cizca egy pár szép nőt el is dorombolt. De Mimikének félbe kell szakítani a pajtáskodást s kis kötő kosarát vevén elő, dolgozni kezdett kint a folyosón édes anyja mellett.

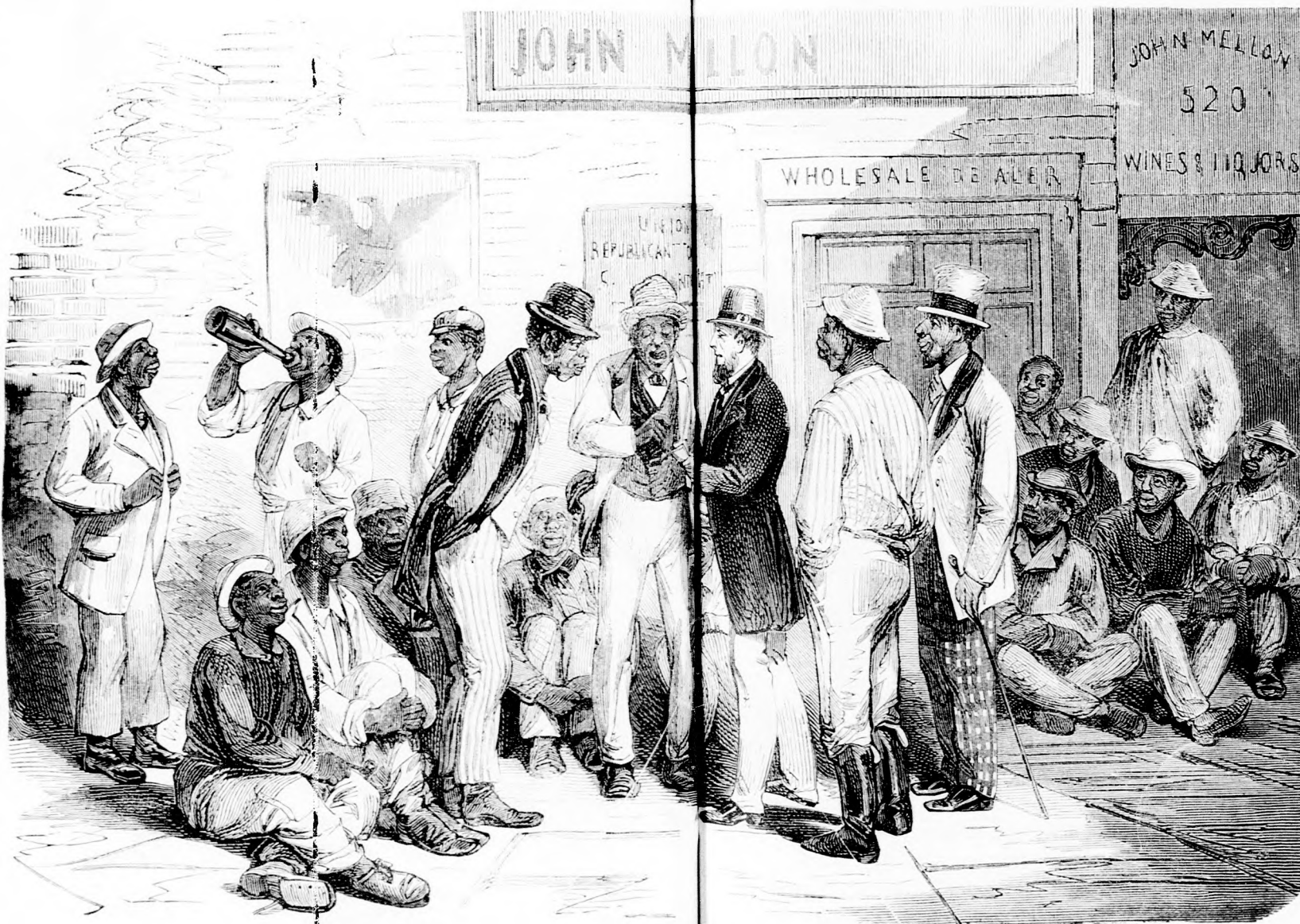
— Ah, én már kezdek unatkozni, szólt az egyik cizca, mamánk sokáig marad oda. Tudod mit? tegyünk látogatást a szomszéd cizcáéknál.

— Tudod, hogy mamánk megtiltotta; nem szabad innen eltávoznunk, — emlékezteté őt idősb testvére.

— No jól van, de azt nem tiltotta meg, hogy itt a szobában sétálj tegyünk, vagy az ablakon kinézünk!

— Tedd, a mit akarsz, én intetlek s ha bajod lesz, ne okolj; én várok türelemmel.

E szavakat a kis cizca már nem is hallotta; mert egy ugrással az ablak párkányára szökött, egy nagy fazekban tejfölt fedezett föl s jókedvében még sze-

AMERIKAI NÉGEREK. (Lásd 366. lapon.)

mei is villogtak: de testvérenek, ki eközben ágyán — egy kis bunda-darabon — elszenderült, nem szólt semmit.

— Ohó! nem osztozunk, gondolá,

csak azért sem, aki olyan rest és gyáva, nem méltó, hogy e fölséges tejfelből részesítsem; magam élvezem ügyességem és fölfedezésem gyümölcsét!

Ezzel a tejfelhöz derekasan hozzá is látott s úgy látszik, hogy kedvez is neki a szerencse és ez még merészebbé tette. Rög sovárgott megtudni, minek van az a kellemes illata a tüzhelyen; egy perc múlva már a tüzhelyre ugrott ámbár a szokatlan melegség csiklandozta talpaeszkáit.

— Ah, mily pompás étel lehet e lábasban, mily kitünő illata van! Az nem lehet, hogy ebből ne egyem, hogy kedvemre, jól ne lakjam belőle!

Mohón belesnyujtá nyelvecskét a folyadékba, mely forró zsir volt.

— Nyau! jaj! segítség!..jaj a nyelvem! nyau a gyomrom. Mindjárt meghalok! segít-

ség! — kiáltozta, azaz nyávogá a pórul járt czicza.

A szakácsné épen ekkor lépett be, s fogva a kezében levő nagy fakanalat, segítség helyett derekasan elpáholta a pákoz cziczát; hát még midőn a tejföl hiányát észrevette! újra kezdte a nagy kanállal és verte könyörtelenül a cziczát, míg a kis Mimike a zajra bejövén, a haragos szakácsnét végre megkérlelte.

Nemsokára hazaérkezett a cziczamama is egy pár egérrel.

— Ah megmondtam, hogy őrizkedjél parancsomat megszegni! — dorgálá fiát; most nemesak, hogy e finom csemegéből nem kaphatsz, de még sokaig kell feküdnöd betegen. Szerencse, hogy sokat nem nyeltél el ama forró folyadékból, különben szörnyet haltál volna.

A kis czicza megégett nyelvecskáját kilógatva szomoruan nézte, a mint testvére a hozott csemegéből kedvére falatozgatott.

CSIGABIGA UTAZÁSA.

— Mese. —

(Képekkel a 363. és 364. lapokon.)
 Gyönyörű nyári nap volt, épen megszünt a jó meleg eső és újból kisütött a nap, melynek aranyos sugarai a fűszálakon, faleveleken rezgő esőcseppekben csillogva tükröződtek vízszá. Üde, vidám volt az egész természet s

egy kis csiga is kedvet kapott, hogy a fal alatt levő lyukából előbujva, kissé körülnézzen a világban.

Nagyon szép volt a világ, melyet maga előtt látott. Magas fák emelkedtek az ég felé, pompás színű virágokat ringatott a szellő s a csiga kedve szerint bámullatott, mert ő oly gyöngéd volt, hogy akár melyik virágoeska erős volt hozzá képest, a fáknak pedig alig látott a tetejéig. A fák fölött pedig a kék égboltozaton ott ragyogott az aranyos nap és a kis csiga, miután gyönyörködve körültekintett, szépecskén esuszva megindult nagy utjára.

Legelőször is egy kis víztócsához érkezett, melyen egy szép kis csónak ringatózott. A csigabiga megszólítá:

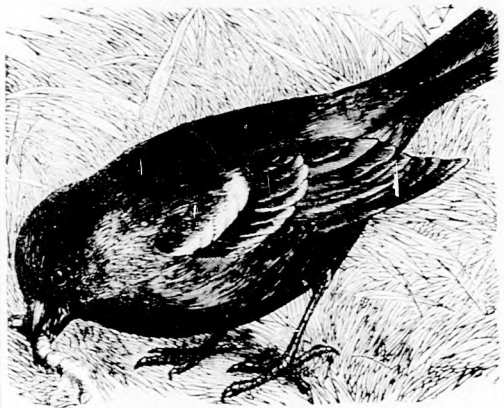
— Kedves szép kis csónak, nem vinnél át a tulsó partra?

— Nem lehet, nagyon sajnálom, de nem lehet, felelt a csónak, mely nem volt más, mint egy lehullott rózsalevél. — Te nagyon nehéz vagy, nem bírálak el; nagyon gyöngécske vagyok ám én.

A csigáeska sokáig nézte, mint ringatózik a rózsalevél a vizen; végre elfordult és nagyot sóhajtott, mert érezte, hogy e sok szép virág, röpkedő pillangó,

madár stb. között ő, a szegény csuszómászó, bizon nagyon nem szép legény. Alig csuszott kissé odább, már nemesak busult hanem ugyancsak meg is rémült, mert valami szörnyű veszedelmet vett észre.

Nem messze tőle ugyanis egy két lábu, szárnyas óriás szállt le hirtelen a földre; ez az óriás valósággal nem volt ugyan egyéb, csak egy kis éneklő madár, de a kis csigához képest óriásnak látszott. Hát még amit a madár tett! Megpillantott tudniillik egy hernyócskát a fűben, gyorsan odaugrott, bekapta, megette jóízűen és így szólt hozzá:

— Ez jó volt, de kevés! Még egy pár kövér falat kellene vacsorára.

— Jaj Istenem, ha megpillant! gondolá a csigácska remegve. Ha észrevesz, akkor én leszek az a kövér falat!

Hogy futásban keressen menedéket, arra persze nem gondolhatott s legokosabbnak vélte elbujni egy nagy falevél alá s házikójába behúzódva ott lappangani addig, míg a veszedelmes eltávozik. Nagy sokára aztán ismét nekibátorodott, óvatosan kidugta szarvacskáit, körültekintett s midőn meggyőződött, hogy csakugyan

elmult a veszedelem, folytatta útját és elfeledve ijedelmét, gyönyörködve bámulta azt a sok szépet, amit a Mindenható e földön teremtett.

A fűszálakon még ott rezgették az esőcsöppek s a csigácska vágyakozva sóhajtá:

— Oh, bár csak nekem is volna ilyen ragyogó gyémántom!

Épen ekkor a feje fölött egy fácskáról, melyet valaki rázogatótt, egész kis zápor hullott alá s egy csöpp épen a csigácska szarvacskájára esett. Ijedten behuzta a szarvait, mert az esőcsöpp nagyon hideg volt, bizony még náthát is kaphatott volna tőle. Ismét neki bátorodott azonban és föltekint, — de ekkor ijedt ám meg igazán, mert a fácska mellett most egy két lábu, rettenetes óriást pillantott meg, mely egy másik kisebb óriást tart kezében; ez pedig nem volt más mint Zsuzsika, a ki ölében tartotta Boriskát és a kis almafát tisztogatta.

— Ezek a csunya csigák, szóló Zsuzsika, mind ellepik így eső után a fákat. De összeszedem őket, beviszem a kacsáknak, azok majd megeszik.

— Oh jaj nekem! gondolá a földön csuszó kis csiga. Ha most észrevesz, végem van! Oh, minék is mozdultam ki lakásomból.

Csigácskánk nagy szerencséjére azonban épen akkor a kis Boriska a fán megpillantott egy éretlen almát és birni kívánta. Feléje is nyult s le akarta szakítani, de Zsuzsika nem engedte.

— Nem szabad! Még nem jó, éretlen, beteg lennél tőle.

De Boriska makranczos kis leány volt és folyton nyujtogatta kezét az éret-

len alma után, úgy hogy Zsuzsika végre elment a fácskától, csak hogy a kis leányt lecsöndesítette. Nagyon megörült ennek a kis csigabiga s végre ismét folytathatta utját.

Eljutott egy erdőcske szélére s itt megállapodott, mert valami csodaszép hang hallatszott a magasból. Egy fa ágán ülve, egy kis madárka zengte esti dalát, kis szívének egész hevével mondván hálát a Teremtőnek. Majd halkán és édesen, majd vigan csattogva szólt a dal s a csigácska egészen elérzékenyedve hallgatta.

Szegény csigácska! Amint tovább tovább hallgatta, lassanként ismét elszomorodott, mert oly csunyának, oly hitvány és haszontalan csuszó-mászó teremtesnek érezte magát; tudta, hogy hiába sovárogoz valami afféle szép tulajdonságért, ő mindig csak a földön csuszó, megvetett csiga marad. Most már nem tetszett neki a világ oly gyönyörűnek, nem örült annyira a szép természetnek, hanem egy száraz falevél alá bujva sohajtá:

— Én reám senki sem tekint, engem megvetnek, én vagyok a legnyomorultabb teremtes a világon!

Épen ekkor ismét két alakot pillantott meg; ezeket is valami szörnyeteg óriásoknak gondolta, pedig hát ez egy kis fiú volt az apjával. A fiúcska így szólt:

— Mennyi csiga mászkál ma! Ugy-é, apácska, a csiga nagyon csuf és haszontalan teremtes, kár hogy van a világon!

— Ne mondd azt, kedves fiam, felelt az apa. Amit Isten teremtett e földön, mindennek van valami haszna, habár sokszor mi emberek talán nem is tudjuk. Ami a csigát illeti, épen nem mondhatjuk, hogy egészen haszontalanok. Vannak fajtái, melyek csemegéül szolgálnak s már az ősrégi rómaiak nagyon szerették a csigát, gondosan tenyésztették és hizlalták s lakomáiknál a csigának nem volt szabad hiányozni. Most is sokan nagyon szeretik. Aztán még azt is állítják, hogy tejbe főzve a csiga bizonyos betegségekben igen jó táplálék, majdnem orvosság. A kertekben kárt tesz ugyan a csiga, ha nagyon elszaporodik, de hasznot is tesz, mert fölémészt sok olyan hulladékot, mely különben rotnadna és bajt okozna. Tanuld meg

tehát, kedves fiam, hogy a legceskélyebb feregnek is lehet haszna a mindenségben.

A fiu apjával tovább sétált, a kis csiga pedig meghatva és örömmel így szólt magában.

— Oh, most már nyugodtan térhetek vissza! Nem vagyok oly szép, mint a

rózsalevél, nem tudok dalolni, mint a madár, de mégsem vagyok egészen hiába ezen a világon. A jó Isten nekem is adott czélt s ha ez szerény is, beérem vele és nem fogok többé zugolódni.

Ezzel visszafordult és szépen lassacskánt haza mászott.

BOKRÉTA - K Ö T Ö Z É S.

VIRÁGZÓ rét kellős közepében,
Öreg hársfa illatos hűsében
Ül Idácska s bokrétát kötöz.

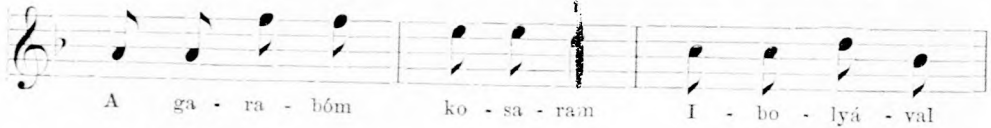
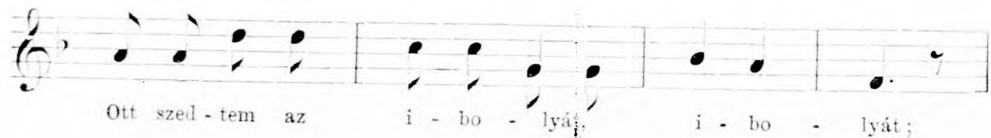
Mikor meglesz: kalapjába tüzi,
Aztán szerte a lepkéket üzi
S fáradtan tér jó szülőihöz.

IBOLYÁS KATA.

Szövege a »Kis Lap«-ból.

Népdalra alkalmazá Kohányi bácsi.

Kedélyesen

Az ibolyát eladom, eladom,
Ma délig a piacon, piacon.
S ha eladtam, veszek majd
Hust, bort és kenyeret rajt s kenyeret rajt.

Megfőzöm a husocskát, husocskát,
A husocska levest ad, levest ad.
S pirítom a kenyérkét,
Ez lesz csak a jó ebéd, jó ebéd.

Én ámbátor keveske, keveske,
A borocska leveske, leveske,
Neked sok erőt ad ám —
Ugy-e beteg jó anyám, jó anyám.

De a hust, azt nem lehet, nem lehet
Neked megemésztened.
S így a husból mi leszen?
Hát csak magam megeszem, megeszem.

AMERIKAI NÉGEREK.

(Képpel a 360—361. lapokon.)

ANÉGEREKRŐL, Afrika fekete bőré és lakosairól már többször beszéltem nektek, — most azokról a négerekről szólok, akik szinté Afrikából származtak ugyan, de Amerikában élnek s most már boldogabbak, mint afrikai rokonaik; pedig nem igen régen még ugyancsak kívánczoltak volna haza a sivatag vadon pusztáira.

Amerikában az európaiak, akik fölfedezték roppant földterületeket foglaltak el régen tén, — igen ám, de nem bírták a földet művelni, mert nem volt munkás. Ezen úgy segítettek, hogy Afrikában néger rablósolgákat vásároltak s e szerencsétlen embereket aztán úgy tekintették, mint az ökröt és más házi barmot. Afrikában a néger népek örökös háboruban élnek egymással s a győztes fél a foglyokat drága pénzért eladta a kereskedőnek,

ki aztán
ugy mir
So

nemes
mert be
kete a
fehér, r
Ezelőtt
szünt a
amerika
mint az
persze
régén r
gyon tu
mit; m
ruhába
ványt
italért
lehemp
V

rek is
járnak
orvos
hogy k

MEGE

A
mában

H e
day En
és Géza
ezay E
Polatsil
bocher
Ali, K
Harten
Dunay
Fürst
Lenke,
Zsigmo
mits La
löp Re
zsika,
Fischb
Meszér
és Fra
mann
Berta

ki aztán vitte őket Amerikába a vásárra, úgy mint mi a juhot, marhát szoktuk.

Sokáig tartott ez így, de végre a nemesebb szívű emberek fölháborodtak, mert belátták, hogy a néger is, habár fekete a bőre, csak olyan ember, mint a fehér, nem szabad rabszolgakép tartani. Ezelőtt tizenhat esztendővel tehát megszűnt a rabszolgatartás és most már az amerikai néger épen olyan szabad ember, mint az ott lakó fehér emberek. Csakhogy persze a szegény négerék, kik még nem régen nyomorult rabszolgák voltak, nagyon tudatlanok, mert nem tanultak semmit; midőn tehát felöltöznek divatos ruhába, sokszor nagyon nevetséges látványt nyújtanak és egy kis részegítő italért most is akár az utca közepén lehemperegnek a sárba.

Vannak azonban már mivelte emberek is közöttük; a fiatalabbak iskolába járnak s van akárhány néger pap, ügyvéd, orvos, bíró, stb. És ezek oly derék férfiak, hogy kiállják a versenyt a fehérekkel is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIV. köt. 20-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Dobrudsza.“

Helyesen fejtették meg: Buday Emma, Treichlinger Paula, Umbach Lajos és Géza, Jurisics Milike, Török Irén, Csicsmanczay Emma, Gizella és Lujza, Reiner testvérek, Polatsik Jenő, Nagy Aladár, Stáhl Ödön, Laubocher Ernő, Mellyes Irénke, Kohn Sándor és Ali, Kelemen Emma és Aranka, Spitzer Gyula, Hartenstein Jenő, Weisz Géza, Kluger Blanka, Dunay Ilma és László, Ullmann Nina és Mór, Fürst László, Weisz Róza és Mariska, Kubanek Lenke, Hartl Mariska, Ivankovits Béla, Braun Zsigmond, Feleki Ludovika, Vezér Károly, Vojnits Lajos, Sándori Feri, Kosztolányi István, Fülöp Regina és Kálmán, Fraenkel Mariska és Józsi, Zatlukál Erzsike és Jóska, Csiky Imre, Fischbein Sándor és Miklós, Strasser Lajos, b. Meszéná Stefanie, Siska Erzsike, Fuchs Berta és Francziska, Fischer Bella és Vilma, Friedmann Félix, Messinger Jenny és Hugó, Flamm Berta és Matild, Böhm Laura és Gizella, Altver

Jozefa, Burger Vilma, Spiegel Hani és Lajos, Kepf Irén, Spitzer Kornélia, Popper Zsiga, Szászy Ilon és József, Ráth Mátyás, Lositz Karolina, Lengyel Endre, Benedek Lajos, Bernstein Paula és Sándor, Pilták Rudolfin, Paulovics Amália, Reicher Irma, Lövenstein Mór, Margaréthen Ignác, Demeter Albert és Dezső, Munk Pál és Péter, Lovász Irma, Karola és Liza, Haán Ilonka és Béla, Györki Sándor, Merza Gizella, Kaufmann Mór, Nagy Mariska, Sey Szilvesztrina és Tamás, Sziebenliszt Anna, Csernovits Pál és Mihály, Sebők Zoltán, Haáz testvérek, Szentirmay Béla, Graber Irma és Gyula, Rottenbiller Fülöp, Blaska Gizella, Bun Lajos, Bakay Etelka, Diemár Ernő, Bodó Lajos, Vári Lujza, Sándor és József, Scholez Erzsike, Scheidl Károly és Gusztai, Teitlbaum Arthur, Ágoston Anna és Károly, Mészáros Berta és István, Hirschler Berta és Witz Adolf, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Bickel Angela és Irén, Kugel Jakab, Lengyel Sándor, Gábor és Lajos, Kovács Elemér, Lenkes Árpád, Németh Ödön és Elek, Fekete Józsi, Sellyey Ilona, Rozinger Gizella, Jenni és Béla, Mátyus Klotild, Karácsony Erzsike, ifj. Csopey Oresztes, Baczó Erzsé, Anna és Etel, Horváth Ida és Malvina, Rainprecht Sándor, Mattyasovszky Hermin és Pista, Bogos Amalia, Schiffer Miksa, Grünfeld Dezső, Freud Sándor, Schwarz Ignác, Laufer Margit, Nagyfejeő Ilona, Malvin és István, Porges Izidor, Hertelendy Lóra, Raksányi Zoltán, Kolener Endre, Zinsenheim Ilona és Teréz.

A »KIS LAP« XIV. köt. 20-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Leopárd.“

Helyesen fejtették meg: Buday Emma, Treichlinger Paula, Stáhl Ödön, Laubocher Ernő, Mellyes Irénke, Kohn Sándor és Ali, Kelemen Emma és Aranka, Weisz Géza, Dunay Ilma és László, Braun Zsigmond, Feleki Ludovika, Vojnits Lajos, Kosztolányi István, Fraenkel Mariska és Józsi, Csiky Imre, Strasser Lajos, b. Meszéná Stefanie, Umbach Lajos és Géza, Siska Erzsike, Fuchs Berta és Francziska, Fischer Bella és Vilma, Messinger Jenny és Hugó, Altver Jozefa, Burger Vilma, Spitzer Kornélia, Popper Zsiga, Szászy Ilon és József, Lositz Karolina, Lengyel Endre, Benedek Lajos, Bernstein Paula és Sándor, Margaréthen Ignác, Lovász Irma, Karola és Liza, Merza Gizella, Sey Szilvesztrina és Tamás, Sziebenliszt Anna, Csernovits Pál és Mihály, Sebők Zoltán, Szentirmay Béla, Graber Irma és Gyula, Rottenbiller Fülöp, Blaska Gizella, Bun Lajos, Bakay Etelka, Diemár Ernő, Bodó Lajos, Vári Lujza, Sándor és József, Ágoston Anna és Károly, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Bickel Angela és Irén, Fekete Józsi, Sellyey

Ilona, Karácsony Erzsike, ifj. Csöpey Oresztes, Baczó Erzsé, Anna és Etel, Rainprecht Sándor, Mattyasovszky Hermin és Pista, Hertelendy Lóra, Zinsenheim Ilona és Teréz.

A »Kis Lap« XIV. köt. 19-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Janicsád Mária, Zatlukál Erzsike és Jóska, Spitzer Kornélia, Porges Izidor, Nagyfejeő Ilona, Malvin és István.

DISZ - MENET.

FÉLRE minden ember,
Az utból szaladjon;
Hogy e diszes menet
Szabadon haladjon.

Ugyan kérem szépen
Hová igyekeznek?
Talán engemet is
Körükbe fölvesznek?

Szivesen, barátom,
Álljon be a sorba.
Megyünk valamennyen
A piszke-bokorra.

Ezer-ezer szem van
Épen mostan rajta,
Jó savanyu, egres,
Jó borizü fajta.

Hanem jól vigyázzon,
Óvatosan szedje,
Hogy kis bamba kezét
Ne szurja a túske,

Arra is vigyázzon
Szivemnek szülöttje
Hogy kiesi bendőjét
Tele ne tömködje!